

יקרת מכתבך הגיעני, ועל דבר מה שנשאלת, צמי שטמם
להתפלל שמונה עשרה בצית הכנסת, ומזכר שלא
כיזה את מכשיר הטלפון שצכיסו ועי"ז עלול לללל כל רגע
ולהפריע לתפלה לו ולאחרים, האם מותר לכבותו באמצע
התפלה, ואפילו באצות שאז לריך לכוין ביותר כמבואר בשו"ע
או"ח (רס"י ק"א). ושם (סי' ל"ו ס"א) מבואר דכשהוא

אם יושב
אם יושב

להורות נתן עמוד מס 9 טו : געשטעטער, נתן בן עמרם (1) { } הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

מתפלל לא יאחז בידו תפילין או מעות או סכין מפני שלבו עליהם שלא יפלו ויערד ותחזעל כוונתו, וא"כ כל שכן שאסור לאחז במכשיר ה"ל. ומאידך אם לא יכבה עלול לגרום להפרעת התפלה לרבים.

(ח) **הנה** הא דאמרו שהמתפלל לא יאחז בידו תפילין וכו', היינו שצטעק שהוא מתפלל אסור לאחז בידו דברים העלולים לצעול מכוונת התפלה, אבל צנזר דין הכי יכול להפסיק את תפלתו ואחר כך לכבות את הכלי ה"ל ואחר כך לחזור לתפלתו, נמצא שצטעק התפלה לא אחז בידו שום דבר. וא"כ השאלה היא אם מותר להפסיק מתפלתו לזמן קטן ולכבות כדי שלא יפריע לצנזר ולעצמו בתפלתו. ולכאורה נראה ללמוד דין זה מהא דכתב המג"א (סי' ז"ו סק"ג) בשם ספר חסידים, שאם נפל ספר לפניו על הארץ ואינו יכול לכון מפני זה, מותר להגזיחו כשיסיים הצרכה עכ"ל. ומשמע דצאמנע הצרכה אסור להפסיק ולהגזיח את הספר, ואף שאינו יכול לכון כל זמן שלא הגזיח את הספר, ומשמע שאף אם אינו יכול לכון אעפ"כ לא יפסיק צאמנע הצרכה. [ודברי הספר חסידים ה"ל הוא שם (בסימן ח"י) חז' לשוני "המתפלל צנוה, וקודם שיגזיח יסיים הצרכה שהתחיל כבר, ואם הוא יכול לכון לא יגזיח הספר שהוא על הארץ, שהמתפלל צנוה נוהל חיי העולם הבא" עכ"ל. ולריך ביאור צנוה שסיים שאם יכול לכון לא יגזיח הספר שהמתפלל צנוה נוהל חיי העולם הבא, דמה זו נתינת טעם, הלא יכול להפסיק מתפלתו אחר שסיים הצרכה ולא יגזיח את הספר מעל הארץ, וי"ל את הספר מצוין, ואחר שהגזיחו יחזור לתפלתו צנוה. ולריך עיין].

(צ) **אולם** נראה דהיכי דאיכא חשש שהכלי יללל צאמנע התפלה ויצעל את השומע או את הרבים מתפלתו, מותר להפסיק בתפלתו וללחץ צאמנע על הכפתור כדי לכבות את הכלי, ויש ללמוד זה מהא דכתב בשו"ע הרב ז"ל א"ח (סי' ס"ג ס"ז) הקורא קריאת שמע לא ירמח לחצירו צעיוני ולא יקרוץ צפתיו ולא יראה צאמנעו ואפילו לצורך מלוא וכו' מפני שנראה כקורא דרך עראי, והחורה אמרה ודברתם צם ודרשו חכמים עשה אותם קצב, צמה דברים אמורים בפרשה ראשונה מפני שיש צה קבלת עול מלכות שמים הנריכו לעשותה קצב, אבל מכאן ואילך מותר לצורך מלוא קל, כעין מעשה שהיה שלמד צפני רבו צמשה זכריה צן קפועל ורצו קרא פרשה שניה של קריאת שמע והורה לו צידו לקרות קפועל עכ"ל. ומצואר בצפרשה שניה של קריאת שמע שאין צה קבלת עול מלכות שמים מותר לרמז צידו לצורך מלוא קל. ומח' יש ללמוד דצתפלת שמונה עשרה שאין דינה כפרשה ראשונה של קריאת שמע, גם כן מותר לעשות מעשה צאמנעו לצורך מלוא קל. והנה כיצדי המכשיר שלא יללל ויצלל את התפלה ודאי שהוא לורך מלוא, וא"כ נלמד שמותר ללחץ צאמנע לכבות את המכשיר צאמנע שמונה עשרה, ויפסיק צאמנע הצרכה וילחץ. וצאמנע עיקר האיסור להפסיק בתפלה הוא כשפסיק

בציצור, עיין בשו"ע א"ח (סי' ק"ד ס"א) לא יפסיק בתפלתו ואפילו מלך ישראל שואל בשלומו לא ישיצו וכו' ולא יפסיק בציצור. וכן צם' חיי אדם (כלל כ"ה ס"א) אסור להפסיק בתפלת י"ח בציצור. ועיין בשו"ע הרב שם (ס"א וצ"י). אבל לעשות מעשה קטן צאמנע לא חיי הפסק מעיקר הדין.

(ג) **אמנם** מה שכתבנו ללמוד תפלה מקריאת שמע, דכמו דצק"ש מותר לרמז צידו בפרשה שניה כמו כן מותר בתפלה ללחץ צאמנע, ולכאורה איכא למיפך דמיון זה, דהא חזין דתפלה חמירה עפי מקריאת שמע, דבשו"ע א"ח (סי' ס"ו ס"א) איתא צק"ש דצאמנע שואל בשלומו מי שהוא ירח ממנו כגון אציו ורצו ומשיצ שלום לכל אדם נכבד ואפילו צאמנע הפסוק, ואילו בשו"ע (סי' ק"ד ס"א) איתא לגצי תפלה דלא יפסיק בתפלתו ואפילו מלך ישראל שואל בשלומו לא ישיצו עיי"ש, הרי דתפלה חמירה מקריאת שמע, וכן הוא צתום צרכות (וג') ד"ה שואל עיי"ש, ועיין חוס' צרכות (וג') ודברת צם ולא בתפלה פירוש שאין משיצן צה מפני הכבוד עיי"ש. וא"כ נימא גם לענין רמז צאמנע דאף בצקריאת שמע מותר לצורך מלוא קל, מכל מקום לגצי תפלה י"ל דאסור אף לצורך מלוא.

(ד) **ברם** ועיין בשערי תשובה (סי' ק"ד ס"א) צם' סי' צרכי יוסף, דאף שאסור לצבר צפיו בתנוק השוחק אף שמעידו מתפלתו, מכל מקום מותר לרמז צידו כדי שישחק, והעתיקו צמשה צרורה שם (סק"א). וכתב בשערי תשובה שם, דאף דבשו"ע (סי' ס"ג) לענין לרמז צק"ש לצבר מלוא יש חילוק צין פרשה ראשונה לשניה, כאן שאני שמתחמת שמעידו אינו יכול לכון בתפלתו כראוי, הוי כצורך התפלה עזמה ומותר לרמז, וכן אדם נכבד שהש"ל ממתיק עליו בתפלה והוא אינו רואה שימתיק עליו מחמת עירחא דציצורא, ומחשבה זו מערדתו מתפלה, מותר לו לרמז לש"ש שיתפלל ולא ימתין עליו וכתיוק שוחק ומעידו דמי ע"ש. וכמו כן נימא לצנזר דין, שאם שכת לכבות את הכלי וחושש שיללל צאמנע התפלה, ומחשבה זו מערדתו, מותר לו לכבות צאמנע, דאינו אלא מעשה קל כעין רמז צאמנע. ומכל שכן היכא דאיכא חשש שיללל תפלת הרבים, דהוי מלוא דרבים דחמירה עפי וכהא דצרכות (מ:) מלוא דרבים שאני, ואע"ג דהתם פירש רש"י דמלוא דרבים היינו להוליא רבים ידי חוצתם בקדושה עיי"ש, מכל מקום חזין דצבר הנוגע למלוא דרבים חמירי עפי, וכהא נמי כיון דיש לורך לכבות את הכלי כדי שלא יצעל כונת תפלת הרבים, ודאי שיש להקל לכבות צאמנע שהוא כעין רמזה דשרי. ומה שכתב המג"א ה"ל צם' ספר חסידים שיגזיח הספרים רק אחרי סיום הצרכה, י"ל דהתם יכול להתאמן לכון זמן קצר עד שסיים את הצרכה, ומניעת ציעול הכוונה תלויה בצותו אדם עצמו, אבל צנזר דין אף צידו למועט שלא יללל צאמנע הצרכה, ועל כן נראה דמותר לכבות אף צאמנע הצרכה, והיינו שיפסיק מלומר את הצרכה ויכבה צאמנע ואח"כ ימשיך להתפלל.

להורות נתן עמוד מס 10 טו : געשטעטנר, נתן בן עמרם (1) { } הודפס עיי' תכנת אוצר החכמה

ה) ועיין מג"א (סי' תמ"ו סק"ז) דלא מקרי עשה דרצים
אלא דוקא בשופר שהיחיד מוליא רצים ידי
חוצתם, אבל ביעור חמץ שכל אחד מקיים המלצה בעלמו לא
הוי עשה דרצים עיי"ש, ולכאורה כן מוכח ברש"י ברכות
(מז:)
ה"ל. ^{אוצר החכמה} אבל יעויין במג"א (סי' תרפ"ז סק"ג), דאפילו
אם כל יחיד לומד תורה לעלמו הוי מלצה דרצים עיי"ש,
ולריך עיון לחלק. ועיין מועד קטן (יד:) דושמחת בחגיך הוי
עשה דרצים עיי"ש, ואף שאין היחיד מוליא את הרצים בעשה
זו. ועיין ש"ך חו"מ (סי' שפ"ז סק"ד) דאין נותנין עשרה
זהובים בשביל ברכה אלא כשמוליא את אחרים עיי"ש.

חותם באה"ר. ^{אוצר החכמה} 1234567

להורות נתן עמוד מס 11 טו: געשטעטנר, נתן בן עמרם (1) {} הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה